

ad 4)

Jfr. lovens § 1.

De nuværende afstemningsregler er kort og godt 100 pct. udemokratiske. Reglen om, at der kræves et kvalificeret flertal på 35 pct. stemmer imod fra lønarbejderne for at forkaste et mæglingsforslag, bør erstattes af en regel om almindeligt flertal.

Lovens bestemmelser om forskel mellem afstemningsregler på henholdsvis lønarbejder- og arbejdsgiverside er uhørt og bør afskaffes.

Forligsmandsloven indeholder den helt enestående urimelige konstruktion, at afstemningsreglerne for de 2 parter er forskellige. Det er således langt sværere for lønarbejderne end for arbejdsgiverne at forkaste et mæglingsforslag. Denne forskelsbehandling viser det borgerlige retssystems udemokratiske sider med ekstrem tydelighed. For arbejdsgiverne gælder almindelige demokratiske spilleregler, nemlig at afgørelsen om organisationernes stilling til mæglingsforslaget træffes i overensstemmelse med bestemmelserne i organisationernes vedtægter. Og sådan skal det selvfølgelig være. Det må være enhver organisations ret selvstændigt at fastlægge, hvordan den vil organisere sine afstemningsregler (her er bestemmelserne i § 10 om, at der skal være tale om hemmelige og skriftlige afstemninger, ikke et afgørende indgreb. Dette er i forvejen almindelig praksis i så godt som alle organisationer her i landet).

Men disse demokratiske spilleregler tilsidesættes helt åbenlyst, når vi kommer til lønarbejderne. Her lukkes der op for, at mindretallene kan bestemme, at sofavælgerne får det afgørende ord. Her er det nemlig ikke afgørende, hvis der er et flertal imod et mæglingsforslag. Nej, der stilles krav om, at flertallet skal omfatte mindst 35 pct. af de stemmeberettigede. Det kan kun opfattes som åbenlyst urimeligt, at en stemmefordeling med *34 pct. af de stemmeberettigede imod* og 26 pct. for ved en stemmeprocent på 60 kan resultere i, at det er mindretallet, de 24 pct., der bestemmer.

VS' hovedsynspunkt er, at statsmagten ikke skal blande sig i organisationernes interne afstemningsregler. Det er en fagpolitisk kamp i organisationerne, der skal afgøre disse. Men hvis statsmagten så

alligevel griber ind, må mindstekravet være, at lønarbejderne ikke stilles ringere end arbejdsgiverne.

ad 5)

Jfr. lovens § 12.

Forligsmandens ret til – uden parternes samtykke – at kæde afstemningen om en overenskomst sammen med afstemningen om en anden må afskaffes. Et minimumskrav er, at sammenkædning af områder med urafstemning med områder med afstemning ved kompetent forsamling øjeblikkeligt stoppes. Tilsvarende må tvangsmæssig sammenkædning på tværs af hovedorganisationerne stoppes.

Loven foreskriver godt nok, at vægten af stemmer fra den kompetente forsamling reduceres i forhold til stemmeprocenten på de områder, hvor der er urafstemning. Men det løser ikke problemet. I kompetente forsamlinger er det muligt – og meget udbredt – at der forud for den egentlige formelle afstemning gennemføres en vejledende meningstilkendegivelse, hvorefter der så ved den formelle afstemning opnås enstemmighed i overensstemmelse med den indledende sondering. På den måde kan stemmerne fra områder, der træffer beslutning ved kompetent forsamling, få meget stor gennemslagskraft og forrykke afstemningsresultatet.

Sammenkædning på tværs af hovedorganisationer er en uskik. Som eksempel kan igen nævnes Sømandsforbundet, der bl.a. for at gøre sig uafhængig af den overenskomstmæssige linje i LO meldte sig ud af LO. Men dette rager forligsinstitutionen en papand. Så Sømandsforbundet må opleve, at selv om forbundet har meldt sig ud af LO, så er det alligevel de store LO-forbund, der i vid udstrækning sidder og afgør sømændenes overenskomster på grund af sammenkædningsreglerne. Mæglingsforslaget fra forligsmanden i 1983 var et godt gammeldags bunkebryllup, der omfattede så forskellige overenskomstområder som Mærsk Airs Stewardesseforening, Sømændenes Forbund og LO-organisationerne. Og i 1981 så vi, at flylederne blev kædet sammen med helt fremmede grupper på tværs af alle organisationskkel.